

BEROEPS- BELANGEN

DE TANDHEELKUNDIGE BEVOEGDHEID VAN DEN HUISARTS

In een redactioneel artikel „Arts en Tandheelkunde” (zie dit Tijdschrift, Februari 1939) hebben wij vermeld den hier en daar voorkomenden misstand, dat door huisartsen ten plattelande prothesen worden vervaardigd en gewezen op de noodzakelijkheid dat daaraan ten spoedigste een einde zou worden gemaakt.

Inmiddels is deze kwestie in een Afdelingsraad van de Ned. Mij. tot bev. der Geneeskunst behandeld en teneinde een principiele uitspraak te verkrijgen daarna gebracht voor den Raad van Beroep van die Maatschappij.

Wij laten de uitspraak hieronder volgen:

De Raad van Beroep der Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst:

Kennis genomen hebbende van den navolgenden brief van arts A. te B., luidende:

*„Aan den Secretaris van den Raad
van Beroep.*

B., 7 April 1939.

Heeft ondergeteekende A., arts te B., de eer het volgende te berichten: dat hij blijkens ingesloten uitspraak, gedateerd 27 Maart 1939, gewezen door den Afdelingsraad van den Kring C. van de Ned. Mij. tot Bevordering der Geneeskunst is gestraft met het tuchtmiddel van schriftelijke berisping;

dat gemelde afdelingsraad, na het door hem ingestelde onderzoek, heeft geconcludeerd, dat ondergeteekende met het leveren van gebitten aan patienten zich op een terrein zou bewegen, hetwelk niet het zijne genoemd zou mogen worden, weshalve hij hiermede in strijd zou handelen met de eer en de waardigheid van den geneeskundigen stand;

dat ondergeteekende, gebruik makende van het hem ex art. 304 en 305 van het huishoudelijk reglement toegekende recht, van deze uitspraak in beroep komt bij den Raad van Beroep;

dat hij dit beroep instelt om de volgende redenen:

dat hij toch van oordeel is, dat de bovengemelde conclusie, waartoe de afdelingsraad in zijn uitspraak gekomen is, strijdt met de duidelijke, in de wet van 1 Juni 1865, staatsblad no. 60 neergelegde bedoeling van den wetgever, nl. dat onder uitoefening der Geneeskunst moet worden verstaan het hier te lande uitoefenen van de geneeskunde in zijn vollen omvang;

dat onder uitoefening der geneeskunst alzoo óók de uitoefening der tandheelkunde begrepen moet worden;

dat de Hooge Raad bij zijn arrest van 1 April 1901 in gelijken zin heeft beslist;

dat hij mitsdien van oordeel is, dat het gebruik maken van een hem bij de wet toegekende bevoegdheid nimmer in strijd kan zijn met de eer en de waardigheid van den geneeskundigen stand;

dat hij zijn standpunt nog nader uiteen zal zetten in een voor de zitting van Uw College in te dienen memorie van toelichting;

dat hij dit beroep instelt in overleg met gemelden Afdelingsraad, teneinde een principiële beslissing van Uw College uit te lokken;

dat hij in verband hiermede, gebruik makende van het hem ex art. 272 van het huishoudelijk reglement toekomende recht, van Uwen Raad eischt ten deze het advies in te winnen van den rechtsgeleerden raadsman der Mij. tot Bev. der Geneeskunst"

Gezien de in den hierboven weergegeven brief vermelde uitspraak van den Afdelingsraad der Afdeeling C. dd. 27 Maart 1939, waarin onder meer naar voren wordt gebracht, dat de Afdelingsraad reeds in Mei 1938 in een advies aan het Bestuur der Afdeeling C. het leveren van dergelijke prothesen door artsen sterk had afgekeurd;

Gezien de uitvoerige memorie van toelichting van arts A., waarin hij de 4 punten, die in de vergadering van den Afdelingsraad, als grondslag hebben gediend voor den Afdelingsraad bij zijne afkeuring van A.'s handelingen, achtereenvolgens bestrijdt;

Gezien den brief van 16 Juni 1939, waarin hij bezwaren maakt tegen het houden van de vergadering van den Raad van Beroep op 18 Juni 1939;

Gehoord in de vergadering van den Raad van Beroep te D. op 18 Juni 1939 in mede-tegenwoordigheid van Dr. D., Voorzitter van den Afdelingsraad van C. en van Mr. H. P. v a n H e y s t, adjunct Secretaris van den Raad van Beroep: arts A. en tandarts E. te F., welke laatste voldaan heeft aan het bepaalde in art. 283 H.R.; van welke verhooren afzonderlijke notulen worden opgemaakt staande de vergadering en die door de belanghebbenden ieder voor zijn deel werden goedgekeurd en ondertekend;

Gezien:

a. een redactioneel artikel, getiteld „Arts en Tandheelkunde” in het Tijdschrift voor Tandheelkunde van Februari 1939;

b. een overeenkomst tusschen de Ned. Mij. tot Bevordering der Tandheelkunde en de Vereniging van Laboratorium-houdende tand-technici in Nederland dd. 10 April 1935;

c. een verklaring van den voor arts A. werkenden tandtechnicus dd. 27 Juni 1939, inhoudende, dat hem van een belofte van de Vereniging van Lab.houdende Tandtechnici om niet aan artsen te leveren niets bekend is;

welke 3 stukken den 13 Juli 1939 door arts A., met verzoek om terugzending aan den Raad alsnog werden toegezonden;

Gezien den brief van 13 Juli 1939, waarin appelllant:

1e. de aandacht er op vestigt, dat in tegenspraak met hetgeen tandarts E. op de vergadering van 18 Juni 1939 van den Raad van Beroep heeft gezegd, het aan de leden van de Vereeniging van Lab.-houdende Tandtechnici *niet* verboden is voor artsen te werken, terwijl zelfs in art. 8 van bovengenoemde overeenkomst de artsen op één lijn gesteld worden met tandarts en tandheelkundige;

2e. kritiek uitoefent op een door tandarts E. gedane mededeeling omtrent den duur van de opleiding, welke de student in de tandheelkunde ontvangt in het prothese-werk, en op de mededeeling van den heer E., dat de tandartstarieven in zijn gewest de laagste in den lande zouden zijn;

3e. mededeelt, dat het Medisch Tucht-College te G. dd. 22 Juni 1939 de door arts W. tegen hem ingebrachte klacht, dat hij zich bezig hield met het maken van kunstgebitten, zich alzo onbevoegd beweegt op het gebied der tandartsen, op grond van art. 31 van Het Reglement Medisch Tuchtrecht en Oplossing van Geschillen heeft afgewezen;

Gehoord in de vergadering van den Raad van Beroep dd. 18 Juni 1939 de verklaring van appelllant, dat hij het advies van den rechtskundigen raadsman niet meer wensch, nadat hem bij monde van den Voorzitter was gezegd, dat de Raad van Beroep niet twijfelt aan de wettelijke bevoegdheid van den arts, om de praktijk in haar vollen omvang uit te oefenen;

Gehoord de verklaring van appelllant in de vergadering van den Raad van Beroep, dat hij geen opleiding heeft gehad in de tandheelkunde, maar door zelfstudie en voorlichting door een arts, niet deskundig op het gebied der tandheelkunde, zich heeft bekwaamd voor het maken van kaakprothesen, die op zijn aanwijzing door een ervaren tandtechniker worden vervaardigd;

Vernomen zijn verklaring, dat hij zich in staat acht te beslissen, welke tanden en kiezen voor dit doel voor extractie in aanmerking moeten komen, waarbij hij wel eens op aandringen van den patient één of twee elementen trekt, die nog behouden hadden kunnen blijven, maar dat hij diè patienten, bij wie een conserveerende behandeling kan geschieden, doorzendt naar den tandarts;

Gehoord zijn verdere verklaring, dat hij het in het belang van de arme volksklasse acht, dat deze voor een lageren prijs (nl. f 35.—) door hem in het bezit van een kunstgebit kunnen komen, inplaats dat zij bij den tandarts daarvoor in den regel f 50.— moeten betalen, waarbij de Raad met belangstelling vernam, dat op den prijs van f 35.— na afrek van het loon voor den techniker en van de onkosten nog een zeer behoorlijk honorarium voor den arts overblijft;

TEN AANZIEN VAN RECHT EN BILLIJKHEID:

Overwegende, dat, hoewel niet kan worden ontkend, dat het een voordeel zou zijn, indien de minvermogenden op een goedkoopere wijze dan dit bij een tandarts mogelijk is, in het bezit zouden kunnen worden gesteld van een kunstgebit, dit voordeel niet zonder meer kan worden aanvaard als aansporing om daarmee door te gaan, want goedkoop kan wel eens „duur” koop blijken te zijn — afgezien nog daarvan, dat arts A. ook *duurdere* protheses aflevert, waarvoor het motief van het algemeen belang niet kan gelden;

Overwegende, dat de Raad er zeker in het algemeen geen bezwaar tegen kan hebben, dat een arts tracht zijn werkzaamheid uit te breiden door zich binnen zijn eigenlijk arbeidsveld in een of andere richting verder te bekwamen, ook, wanneer de collega's in de buurt daarvan wellicht nadeel zouden ondervinden;

Overwegende, dat een concurrentie met tandartsen niet behoeft te worden vermeden, wanneer dit geschiedt door een arts, die de tandheekunde voldoende beheerscht;

Overwegende, dat, waar de Wet van 1 Juni 1865 nog steeds van kracht is en het Arrest van den Hoogen Raad van 1 April 1901 de bevoegdheid van den arts, om de praktijk in den vollen omvang uit te oefenen, nog eens duidelijk heeft onderstreept, het wettelijk recht om tandheekundige prothesen te leveren, ook voor arts A. vaststaat;

Overwegende, dat, waar het Medisch Tucht-College te G. den 22 Juni 1939 de klacht van arts W. tegen arts A. heeft afgewezen op grond van art. 31 Medisch Tuchtrecht-Reglement, welk artikel luidt:

„Blijkt een klacht kennelijk ongegrond of van onbeduidenden aard, dan kan het College haar zonder nader onderzoek afwijzen”,
de Raad van Beroep moet erkennen, dat dit Tucht-College zonder nader onderzoek ditzelfde wettelijk standpunt blijft innemen blijkbaar;

Overwegende evenwel, dat, waar tijdens het ontstaan van de Artsenwet de geneeskunde nog niet den opbouw van de verschillende specialismen kende, die het thans voor ieder, die een specialisme uitoefent, noodzakelijk maakt zich door grondige studie en langdurige opleiding daarvoor te bekwamen, van welke kundigheden bij het artsexamen slechts een oppervlakkige kennis wordt vereischt; de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst reeds lang het standpunt is gaan innemen, dat men eerst dan de morele bevoegdheid voor het uitoefenen van een specialisme verkrijgt, wanneer men zich daartoe zorgvuldig heeft voorbereid, in welk verband moet worden verwezen naar Hoofdstuk VIII, H., van het Huishoudelijk Reglement van de Maatschappij, waarvan art. 200 en 203 vermelden, op welke wijze de Commissie voor het aanleggen van een Register van erkende Specialisten (S.R.C.) heeft te handelen en waaraan men heeft te voldoen, om als specialist aan Ziekenfondsen te kunnen worden verbonden;

Overwegende, dat, hoewel voor het specialisme „mondheekunde” nog geen overeenstemming is verkregen tusschen de S.R.C. en de Vereniging van Mondartsen omtrent de eischen, die men zou moeten stellen aan die

medici, die thans als mondarts wenschen ingeschreven te worden, er volgens de S.R.C. niet aan getwijfeld kan worden, dat art. 203 H.R. ook op dit specialisme van toepassing is, zoodat een arts zonder deskundige voorbereiding optredend als tandarts (of mondarts) niet als specialist aan de Ziekenfondspraktijk zou kunnen deelnemen;

Overwegende, dat, hoewel het in het onderhavige geval niet gaat om een volledig specialisme en ook niet om een zgnd. half-specialisme, maar om een klein onderdeel van de tandheelkunde, dat naast de algemeene praktijk wordt beoefend, nl. het vervaardigen en afleveren van kunstgebitten, voor welk beperkt onderdeel door een arts onder medewerking van een ervaren techniker wellicht in korten tijd eenige vaardigheid kan worden verkregen, zoodat de niet deskundige patienten over de resultaten niet ontevreden schijnen te zijn, — ook hiertegen bezwaar moet worden gemaakt, omdat een arts, die niet op de hoogte is van de moderne tandheelkunde, niet in staat geacht kan worden een zuivere indicatie te stellen, wanneer een prothese (hetzij totaal of partieel) in aanmerking moet komen en wanneer *niet*, welk bezwaar nog hierdoor wordt vergroot, dat hij zich des te eerder tot extractie van elementen zal laten verleiden, omdat hij de conservatieve tandheelkunde niet voldoende kent en nog minder beheerscht;

Overwegende, dat, hoewel in art. 8 van de Overeenkomst tusschen de Ned. Mij. tot Bevordering der Tandheelkunde en de Vereeniging van Lab.-houdende Technikers de artsen op één lijn gesteld worden met tandartsen en tandtechnici, waaruit wellicht zou mogen worden geconcludeerd, dat alle artsen hiermede zijn bedoeld, hierin toch niet een brevet van deskundigheid voor alle artsen kan worden gezien, maar eerder mag worden verondersteld, dat met artsen bedoeld wordt: op tandheelkundig gebied deskundige artsen;

Overwegende, dat, hoewel aan de goede trouw van arts A. niet kan worden getwijfeld, waar hij verklaart de patienten, die hij niet kan helpen, door te zenden naar den tandarts, de Raad van Beroep hem op grond van het ontbreken van speciale tandheelkundige kennis niet in staat acht dit standpunt nauwkeurig in te nemen;

Overwegende, dat de Raad van Beroep reeds eerder, nl. in den jare 1934, in een soortgelijk geval uitspraak heeft gedaan, waarmee ook het Hoofdbestuur der Mij. zich toen kon vereenigen op overwegingen, waarvan de navolgende ook op dit geval van toepassing zijn:

„1e. dat de hulp uit den aard der zaak eenzijdig is, zij is te zeer „gericht op het trekken van kiezen en vervaardigen van prothesen, te „weinig op de zgnd. conservatieve behandeling, waardoor juist een goede, „vroegtijdige deskundige behandeling van tandcaries, die zij willen „bevorderen, wordt tegengegaan;

„2e. dat de arts tegenover het publiek den schijn op zich laadt „meer van de tandheelkunde te kennen dan inderdaad het geval is; „de medicus moge naar de wet bevoegd zijn tot het uitvoeren van „zijn vak in den vollen omvang, moreel verantwoord is hij niet, wanneer „hij zich begeeft op een terrein, dat hij niet voldoende beheerscht, waarin „hij zelfs geen onderwijs heeft gehad;

„tegenover gevallen, waarin trekken en aanbrengen van prothesen „aangewezen zijn, zullen er ook voorkomen, waarin op andere wijze „had moeten worden gehandeld, waarin zijn optreden eerder „schaadt „dan baat”;

Overwegende, dat de Raad derhalve het verweer van appellant, dat het gebruik maken van een hem bij de Wet toegekende bevoegdheid nimmer in strijd kan zijn met de eer en waardigheid van den geneeskundigen stand in zijne algemeenheid niet als juist kan erkennen, — daar dan bijv. vrij uit zou gaan de medicus, die steeds door zou gaan aan een morphinist ongelimiteerd verdoovende middelen voor te schrijven, die alleen op recept kunnen worden afgeleverd, welk voorbeeld van misbruik van bevoegdheid gemakkelijk door andere voorbeelden zou kunnen worden aangevuld, — maar dat elk geval apart moet worden beschouwd;

Overwegende, dat, zoo arts A. al niet heeft gehandeld in strijd met de eer en de waardigheid van den geneeskundigen stand, hij zeer stellig heeft gehandeld in strijd met de *belangen* van de *Nederlandsche Maatschappij* tot Bevordering der *Geneeskunst*, die, zooals hierboven ontwikkeld, eischen gesteld heeft aan het uitoefenen van verschillende specialismen om misbruik van bevoegdheid tegen te gaan;

Overwegende, dat de Raad, na overeenkomstig het bepaalde bij artikel 273 van het Huishoudelijk Reglement overleg te hebben gepleegd met het Hoofdbestuur der Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst, — zij het ook op andere gronden —, tot dezelfde opvatting komt als de Afdeelingraad van de Afdeeling C;

BESLISSENDE IN HOOGER BEROEP:

Bekrachtigt de beslissing van den Afdeelingraad der Afdeeling C, waarvan beroep, waarbij op arts A. te B. is toegepast de tuchtmaatregel van een berisping, en voorts:

draagt aan arts A. voornoemd op om vanaf den datum dezer uitspraak geen nieuwe verbintenissen tot het afleveren van mondprothesen meer aan te gaan en de reeds aangegane verbintenissen binnen een maand te beëindigen.

Aldus vastgesteld op heden 22 Februari 1900 en veertig door de H.H. Dr. J. P. van der Brugh, Voorzitter, Dr. D. H. van der Goot, Vice-Voorzitter, Dr. E. H. J. Hustinx en Dr. A. Hendriks, leden en Dr. G. J. van Thienen, lid-secretaris in overleg met Mr. H. P. van Heyst, adj.secr.

NAMENS DEN RAAD VAN BEROEP:

De Voorzitter:

w.g. v. d. Brugh.

De Secretaris:

w.g. G. J. van Thienen

BESLISSING CENTRAAL MEDISCH TUCHTCOLLEGE.

Het Centraal Medisch Tuchtcollege te 's-Gravenhage heeft de volgende beslissing gegeven betreffende de klacht van:

1. A, tandarts, wonende te B,
2. C, tandarts, wonende te D,
3. E, tandarts, wonende te F,
4. G, tandarts, wonende te F,
5. H, tandarts, wonende te F,
6. I, tandarts, wonende te F,
7. K, tandarts, wonende te F, echtgenoot van en bijgestaan en gemachtigd door I voornoemd,

tegen

Y. tandarts, wonende te X.

Het Centraal Medisch Tuchtcollege:

Gezien de stukken;

Gehoord de klagers A, C en G, en den tandarts over wien geklaagd is, dezen laatste bijgestaan door zijn raadsman Mr. P, advocaat bij het Gerechtshof te O en wonende aldaar, terwijl de andere klagers, hoewel behoorlijk opgeroepen, niet ter terechtzitting in Hooger Beroep zijn verschenen;

Overwegende:

dat klagers zich bij klaagschrift, ingekomen 8 Mei 1939, hebben gewend tot het Medisch Tuchtcollege te Amsterdam met een klacht tegen Y, tandarts, wonende te X, voor den inhoud waarvan naar na te melden beslissing wordt verwezen;

dat het Medisch Tuchtcollege te Amsterdam na onderzoek der zaak en na verhoor van Q, Directeur van het Tandheelkundig Instituut, gevestigd te O en wonende te Z, voormelde klacht gegrond heeft geacht en op den tandarts Y voornoemd, den maatregel van waarschuwing heeft toegepast bij beslissing van 4 Juli 1939, luidende:

Het College voor medisch tuchtrecht en oplossing van geschillen in eersten aanleg, volgens art. 1 der wet van 2 Juli 1928, Stsbl. no. 222, gevestigd te Amsterdam:

Gezien een klacht, op 8 Mei 1939 bij den secretaris van het College ingediend door

- 1e. A, wonende te B,
 - 2e. C, wonende te D,
 - 3e. E, wonende te F,
 - 4e. G, wonende te F,
 - 5e. H, wonende te F,
 - 6e. I, wonende te F,
 - 7e. I-K, wonende te F (bij het indienen der klacht bijgestaan en gemachtigd door haar echtgenoot),
- allen tandarts, tegen Y, 27 jaar, tandarts, wonende te X;

Gelet op hetgeen ter terechtzitting van 23 Juni 1939 heeft plaats gehad en op de stukken, ten aanzien waarvan de voorschriften van de art. 37 e.v. en van art. 55 van het Reglement Medisch Tuchtrecht zijn toegepast;

Gehoord C voornoemd, als klager, en Mr. M, wonende te R, als gemachtigde van de tandartsen A, E, G, I en I-K, zijnde de desbetreffende machtigingen overgelegd, en zijnde klager H voornoemd, hoewel beoorloofd tegen de terechtzitting opgeroepen, niet verschenen; gehoord als getuige: Q, directeur van het Tandheelkundig Instituut, gevestigd te O, wonende te Z;

Overwegende dat klagers, allen tandartsen, die onder 3 tot 7 practijk uitoefenenden te F, en die onder 1 en 2 tevens voorzitter en secretaris van de Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der tandheelkunde te Amsterdam, aan tandarts Y te X verwijten, dat hij door werkzaam te zijn aan het Tandheelkundig Instituut te F, dat ook in tal van andere plaatsen soortgelijke inrichtingen exploiteert, het vertrouwen in den stand der tandartsen ondermijnt, dienaangaande nader stellende:

„dat deze kliniek de toets der critiek op tandheelkundig ethisch gebied niet kan doorstaan, daar zij in handen is van zekeren Q, wonende te O, die geen enkele bevoegdheid heeft op tandheelkundig gebied, maar door het aantrekken van een witte doktersjas, als hij ter plaatse vertoeft, zijn kliniek en zichzelf een zeker medisch cachet geeft en reclame maakt door advertenties en circulaires met woorden als „pijnloos trekken”, „gebit met garantie”, enz. en in het algemeen op zoodanige wijze, dat de commercieele opzet van deze instituten duidelijk naar voren komt, terwijl het tarief, in het bijzonder dat voor een prothese van f 32.50, van dien aard is, dat òf onderbetaling moet plaats vinden van het tandheelkundig en tandtechnisch personeel, òf de tandheelkundige of tandtechnische prestatien kunnen niet voldoen aan de eischen, die daaraan moeten worden gesteld;

dat het publiek, dat niet tot oordeelen bevoegd is over het een noch over het ander en zich in deze inrichtingen laat helpen, tot de conclusie moet komen, dat de niet aan deze en dergelijke inrichtingen verbonden tandartsen, wier tarieven hooger zijn en moeten zijn, op een schandelijke manier hun patiënten overvragen;

dat het publiek, dat zich laat meesleepen door reclame-phraseologie zich verbaasd moet afvragen, hoe het mogelijk is, dat aan deze en dergelijke inrichtingen, die blijkbaar louter met commercieele doeleinden en op commercieele basis zijn opgezet, wetenschappelijke menschen zich kunnen verbinden en zich in hun wetenschappelijken arbeid bij het nemen van hun beslissingen wenschen te gedragen naar de zakelijke verlangens van de exploitanten van een dergelijke zaak;

Overwegende dat de klagers als tandartsen naar het oordeel van het College zijn rechtstreeks belanghebbenden;

Overwegende dat door de verklaringen van tandarts Y en van Q als getuige, zoo in het voorloopig onderzoek als ter terechtzitting, en de door klagers overgelegde exemplaren van het — Nieuws- en Advertentieblad van 10 en 24 September 1938, is komen vast te staan:

Q, wonende te Z, die niet bevoegd is de tandheelkunde uit te oefenen, is mede-oprichter geweest en is sinds 1 Januari 1939 eenig eigenaar van het Tandheelkundig Instituut, dat gevestigd is te O en tandheelkundige klinieken heeft in verschillende plaatsen, o.a. sinds September 1938 te F, waar van toen af als tandarts in dienst van genoemden Q gedurende eenige dagen 's weeks de tandheelkundige practijk wordt uitgeoefend door tandarts Y, wonende te X, en daar particuliere tandheelkundige practijk uitoefenende, die voor zijn practijkuitoefeningen te F een vast honorarium geniet. Voor deze practijk is door Q een tarief vastgesteld, dat omstreeks den tijd der opening van de kliniek te F is geadverteerd o.a. in het — Nieuws- en Advertentieblad, verschijnende te F, van 10 en 24 September 1938. In deze advertenties worden de volgende prijzen genoemd: geheel gebit 4 jaar schriftelijke garantie en met inbegrip van pijnloos trekken *f* 32.50; boven of ondergebit met 4 jaar schriftelijke garantie en met inbegrip van pijnloos trekken *f* 17.50; pijnloos trekken van tand of kies *f* 1.—; verdere prijzen in overeenstemming met de tijdsomstandigheden. Mondonderzoek kosteloos.

Tandarts Y is in het plaatsen dezer advertenties noch in den inhoud daarvan te voren gekend. Dat er geadverteerd is, heeft hij in December 1938 of Januari 1939 begrepen uit de aanbieding eener kwitantie voor geplaatste advertenties.

Het tarief, dat veel uitgebreider is, dan in de advertenties vermeld, en waarvoor verwezen wordt naar het door tandarts Y en getuige Q als juist erkende, door klagers overgelegde exemplaar, hangt te zijnen dienst in de spreekkamer van tandarts Y, die daaraan gebonden is behoudens uitzonderingsgevallen. In de wijze der practijkuitoefening kan tandarts Y geheel naar eigen inzicht te werk gaan. Tandtechnisch werk moet hij laten verrichten in het laboratorium van het Tandheelkundig Instituut te O. Q komt af en toe voor administratieven arbeid in de kliniek te F, draagt dan een witte doktersjas. De patiënten noemen hem wel dokter en raadplegen hem wel over de gebitten, die zij zullen nemen.

Overwegende dat hiermee de feiten, in de klacht genoemd, vaststaan,

behalve dat ook met circulaire reclame zou zijn gemaakt, en nu de vraag beantwoord moet worden, of tandarts Y door in deze tandheelkundige praktijk werkzaam te zijn het vertrouwen in den stand der tandartsen ondermijnt;

Overwegende dienaangaande, met verwijzing naar de verklaringen van tandarts Y en get. Q, in de daarvan opgemaakte processen-verbaal; dat hier blijkens de verklaring van getuige Q inderdaad sprake is van een commercieele onderneming, blijkende ook uit de concurrentie-clausule in de door hem met de tandartsen gesloten overeenkomst, zij het al, dat deze getuige de meening kan zijn toegedaan, daarmee tevens een sociaal belang te dienen;

dat dit aan tandarts Y uit de hem bekende opzet van het Tandheelkundig Instituut met zijn filialen, de niet-bevoegdheid van getuige Q om tandheelkunde uit te oefenen, zijn contract met het concurrentiebeding, het tarief waartegen de hulpzoekenden geholpen worden, het sinds Januari 1939 hem bekende feit, dat geadverteerd werd, ook zonder dat hij den inhoud der advertenties kende, duidelijk moet zijn geweest, waarbij zeker niet ten voordeel van tandarts Y kan gelden, dat hij naar de wijze, waarop het instituut, waaraan hij verbonden was, adverteerde, geen onderzoek instelde;

dat het beschikbaar stellen van volledige dusgenaamde conserveerende, tandheelkunde tegen vaste prijzen in een commercieele onderneming werken moet als lokmiddel voor hulpzoekenden, die zelf niet kunnen beoordeelen, welke behandeling zij behoeven, noch welke eischen daaraan gesteld kunnen worden of welke belooning daarmee in overeenstemming is, hetgeen gepaard moet gaan met de gevolgtrekking, dat de in particuliere praktijk werkende tandartsen onnoodig hogere tarieven zouden berekenen;

dat het gevaar ook niet denkbeeldig is, dat de tandarts, die een dienstverband aangaat, als waarvan hier sprake is, waarbij hij zich tegen vast honorarium voor geruimen tijd verbindt, ondanks de hem toegezegde vrijheid in de praktijkuitoefening ten nadeele van het publiek geplaatst wordt tusschen de eischen zijner eigen verantwoordelijkheid tegenover hen, die zich aan zijn hulp toevertrouwen, en de belangen van zijn werkgever;

dat immers alle tandheelkundige volksvoorziening vooral een prophylactisch karakter dient te dragen, welke blijkens de tarieflijst in dit instituut niet uitgesloten is, en die een zoo zorgvuldige conscientieuze, en dus vaak tijdroovende behandeling vereischt, dat alle gedachte aan veel-productie, die het belang van een werkgever als deze kan eischen, opzijgezet moet worden;

Overwegende dat tandarts Y het nu wel doet voorkomen, alsof in deze polikliniek sociaal werk verricht wordt maar dan prijsverschil in prothesewerk voor hulpzoekenden alleen had mogen zijn gegrond op prijsverschil in gebruikte materialen, wat hier blijkbaar niet het geval is, daar voor een geheel gebit met vier jaar garantie rubber *f* 32.50 wordt berekend,

voor geheel golddustgebit met zes jaar garantie *f* 50.—, voor geheel staalgebit met tien jaar garantie *f* 85.—; vulling *f* 2.50, goudvulling *f* 10.— tot *f* 12.50;

Overwegende dat uit het vorenstaande volgt, dat het College met klagers bevestigend beantwoordt de vraag, of tandarts Y door te F. werkzaam te zijn in dienst van het Tandheelkundig Instituut handelingen heeft verricht, die het vertrouwen in den stand der tandartsen ondermijnen;

Overwegende dat het College in de verwachting, dat tandarts Y bij nadere overweging dit zal inzien en daaruit zijn gevolgtrekking zal maken, ditmaal meent te kunnen volstaan met toepassing van den maatregel van waarschuwing;

Overwegende dat deze beslissing met het oog op haar belang voor bekendmaking in aanmerking komt;

Beslissende:

Verstaat dat tandarts Y te X zich schuldig maakte aan handelingen, die het vertrouwen in den stand der tandartsen ondermijnen;

Past deswege op hem toe den maatregel van *waarschuwing*;

Beveelt dat deze beslissing met inachtneming van het bepaalde in art. 63 van het K.B. van 31 October 1929, Stsbl. no. 474, zal worden bekend gemaakt;

Verstaat dat deze bekendmaking zal geschieden door plaatsing van een afschrift der beslissing in de Verslagen en Mededeelingen betreffende de Volksgezondheid en door toezending van een afschrift der beslissing ter publicatie in na te melden tijdschriften, aan de redactie van het Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde, den Geneeskundigen Gids en het Tijdschrift voor Tandheelkunde;

Verstaat dat noch aan klagers, noch aan den persoon, over wien geklaagd is, kosten, voor hen uit de behandeling van de zaak voortvloeiende, uit 's Rijks Kas zullen worden vergoed.

Aldus gewezen door de heeren: Mr. B. de Gaay Fortman, Voorzitter, Dr. J. C. Went, en Dr. R. J. Th. Meurer, resp. lid en plv. lid-geneeskundige, W. L. van Andel en A. Haye, leden-tandarts, in tegenwoordigheid van Mr. W. F. Schokking, secretaris, op 4 Juli 1939.

dat tandarts Y voornoemd, die van voormelde beslissing afschrift ontving bij schrijven van 7 Juli 1939, daartegen tijdig, immers bij beroepschrift, ingekomen 7 Augustus 1939, bij het Centraal Medisch Tuchtcollege in Hooger Beroep is gekomen en in dat beroepschrift, en voorts mondeling ter terechtzitting, zoowel persoonlijk als bij monde van zijn raadsman, zijn grieven tegen de bestreden beslissing heeft uiteengezet;

Overwegende:

dat niet onder alle omstandigheden kan worden gezegd, dat een tandarts, die in dienst en voor rekening van een ander — niet tot de uitoefening der tandheelkunst bevoegd — persoon patiënten behandelt, het vertrouwen in den stand der tandartsen ondermijnt;

dat onder meer hiervan geen sprake is, wanneer de tandarts voor die behandeling is aangesteld door het Openbaar Gezag of door een lichaam, dat, of een persoon, die tandheelkundige hulpverlening aan bepaalde categorieën van patiënten organiseert, geheel of hoofdzakelijk uit overwegingen van liefdadige, opvoedkundige of andere sociale strekking;

dat zulks echter wel het geval is, indien een tandarts werkzaam is in een Instituut, dat aldus is opgezet, dat die werkzaamheid tot na te melden misstanden aanleiding geeft;

dat immers ter terechtzitting in eersten aanleg door getuige Q is verklaard, dat bij hem de bedoeling winst te maken voorop staat;

dat dit ook naar buiten duidelijk blijkt uit de advertentiën met abnormaal lage tarieven, geschikt om daarmee de patiënten te lokken, en uit het feit, dat genoemde Q voor F een propagandist had, die contact zocht met organisaties, welke leden 10 % reductie zouden genieten;

dat de commerciële opzet ook op een zeer bedenkelijke wijze blijkt uit het niet te verantwoorden prijsverschil tusschen een rubbergebit van f 32.50, een golddustgebit van f 50.— en een hoornrubbergebit van f 65.—, terwijl de prijzen van de voor deze gebitten gebruikte materialen nagenoeg gelijk zijn, en ook de kosten van verwerking dezelfde zijn;

dat het in den waan brengen van het publiek, als zou het gebruik maken van ander materiaal voor een kunstgebit een hooger prijs van 50 of 100 % rechtvaardigen, hoewel het verschil in onkosten slechts een zeer luttel bedrag uitmaakt, laakbaar moet worden geacht;

dat tandarts Y verder het vertrouwen in den stand der tandartsen heeft ondermijnd, omdat hij, door zich te verbinden aan het Tandheelkundig Instituut mede de verantwoordelijkheid op zich heeft genomen voor het plaatsen van de bovenbedoelde advertentiën en voor den inhoud van die advertentiën;

dat het verweer van tandarts Y, dat hij niet bekend zou zijn geweest met het plaatsen van bedoelde advertentiën en met den inhoud van die advertentiën hem niet kan baten, daar hij vóór zijn optreden te F had behooft te informeren, op welke wijze het Tandheelkundig Instituut te F werd geëxploiteerd, hetgeen te meer klemt nu hij, blijkens zijn eigen mededeeling ter terechtzitting in Hooger Beroep, vóór den aanvang zijner werkzaamheden te F reeds gedurende verscheidene maanden werkzaam is geweest in andere „Instituten” van genoemden Q;

dat dit mede het geval is door het toepassen van bovenvermelde misleidende tarieven;

dat het Centraal Medisch Tuchtcollege echter met voldoening vernomen heeft, dat tandarts Y zijn overeenkomst met genoemden Q, welke op 1 Januari 1940 eindigde, niet heeft verlengd, en thans niet meer in het Tandheelkundig Instituut te F werkzaam is,

doch uitsluitend particuliere practijk uitoefent te X en dat hij tot dit besluit is gekomen, omdat hem gebleken is, dat de meerderheid der tandartsen zich er niet mee kan vereenigen, dat een tandarts werkzaam is in een door een particulier op commerciële basis geëxploiteerde tandheelkundige kliniek als het Tandheelkundig Instituut; dat deze omstandigheid echter niet kan leiden tot vernietiging van de bestreden beslissing;

Overwegende:

dat deze beslissing met het oog op haar belang voor bekendmaking in aanmerking komt;

Recht doende in Hooger Beroep:

Wijst het beroep van tandarts Y af en bevestigt voor zoover noodig, voormelde beslissing van het Medisch Tuchtcollege te Amsterdam d.d. 4 Juli 1939;

Beveelt dat deze beslissing met inachtneming van het bepaalde in art. 63 van het K.B. van 31 October 1929, S. 474 zal worden bekend gemaakt;

Verstaat dat deze bekendmaking zal geschieden door plaatsing van een afschrift der beslissing in de Verslagen en Mededeelingen betreffende de Volksgezondheid en door toezending van een afschrift der beslissing ter publicatie in na te melden tijdschriften aan de Redactie van het Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde, den Geneeskundigen Gids, het Tijdschrift voor Tandheelkunde, de Nederlandsche Jurisprudentie en het Weekblad van het Recht.

Aldus gewezen in Raadkamer op Maandag 18 Maart 1940 door de Heeren Prof. Mr. P. J. M. Aalberse, Voorzitter, Dr. C. H. A. T. Fehmers en Prof. Dr. W. P. C. Zeeman, Leden-Geneeskundigen en I. A. Holthaus en J. Sanders Ez., Leden-Tandartsen in tegenwoordigheid van Mr. L. Lindeboom, Secretaris.

UITOEFENEN VAN TANDHEELKUNDE DOOR ALGEMEEN PRAKTISEERENDE MEDICI

Als voorloopig antwoord op de vragen van het Tweede Kamerlid Bijlsma betreffende het uitoefenen van de tandheelkunde door algemeen praktiseerende medici, heeft de Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen, mede namens zijn ambtgenoot van Sociale Zaken schriftelijk medegedeeld, dat het naar aanleiding daarvan ingesteld onderzoek nog niet zoo ver is gevorderd, dat voldoende gegevens ter beschikking staan om de vragen te beantwoorden. Te zijner tijd zal nader antwoord worden gegeven.

Alg. Hbl.